

Сійся-родися, жито, пшениця!..
Перемішалися зерна, слова.
Сіється інеем, снігом яскриться
дзвінь вітрова.

Бризкає долу, дзвонить у скроні,
в серце росю — зерно!
Гей, розкажіте, прадіди кровні,
чим так чарує воно?

В чому цілюща і таємнича
сила живого зерна?
Сійся-родися, жито, пшениця,
доле земна!

Сіє горою щастя, здоров'я
братня рука.
Сіється пам'ять снігом на брови,
пам'ять гука.

Гей, не проспите, зморені діти,
рідне зерно!
Грозами куте, словом зігріте, —
вічне воно!

Жито, пшениця. Доле зерниста...
Перемішалися зерна, слова.
Сійся-родися,
сійся-родися,
пісне жива!

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.